

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันในประเทศไทย เมื่อเกิดการกระทำความผิดทางอาญาขึ้น ผู้ที่กระทำความผิด จะถูกนำเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยเริ่มตั้งแต่ผู้เสียหายเข้าร้องทุกข์กล่าวโทษในกรณีคดีความผิดอาญาต่อส่วนตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือในกรณีความผิดอาญาแผ่นดินเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจในการเริ่มต้นสืบสวนและสอบสวนได้ด้วยตัวเอง นำไปสู่การแจ้งข้อหา ดำเนินการจับกุม และแจ้งสิทธิตามกฎหมายต่อผู้ต้องหาในคดีอาญา เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการสืบสวนและสอบสวน พนักงานสอบสวนจะทำการส่งสำนวนการสอบสวนให้แก่พนักงานอัยการ เพื่อพิจารณาเห็นควรว่าผู้ต้องหาในคดีอาญาดังกล่าวควรที่จะถูกฟ้องเพื่อดำเนินคดีต่อไปหรือไม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรคแรก¹ เมื่อพนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาในคดีอาญาดังกล่าว พนักงานอัยการจะออกคำสั่งฟ้องคดีและนำคดีไปยื่นฟ้องต่อศาล เพื่อเข้าสู่การพิจารณาคดีในศาลต่อไป ผู้พิพากษาจะทำการพิจารณาคดีเพื่อตัดสินว่าจำเลยมีความผิดจริงตามที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องหรือไม่ หากศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดจริงตามที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องคดี ก็นำไปสู่การลงโทษทางอาญาตามคำพิพากษาของศาลแก่จำเลยภายใต้กรอบของกฎหมาย กระบวนการดังกล่าวข้างต้นเป็นกระบวนการ โดยทั่วไปในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นกระบวนการยุติธรรมทางอาญากระแสหลักของประเทศไทยในปัจจุบัน

ด้วยจำนวนคดีอาญาที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักมีจำนวนมากและมีความซับซ้อนยิ่งขึ้นไปตามความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย และการพัฒนาของเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. มาตรา 143 วรรคแรก.

“เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องต่อไป

(2) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งไม่ฟ้อง”

และรวดเร็วในปัจจุบัน ทำให้ปริมาณคดีที่เข้าสู่ศาลจากสถิติคดีอาญารับใหม่ในปี พ.ศ. 2562 มีจำนวน 574,760 คดี และในปี พ.ศ. 2563 มีจำนวน 502,199 คดี² โดยศาลพิพากษาการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษในปี พ.ศ. 2562 มีจำนวนถึง 265,840 คน คิดเป็นร้อยละ 41.78 ของจำนวนจำเลยทั้งหมด และในปี พ.ศ. 2563 มีจำนวน 249,412 คน คิดเป็นร้อยละ 44.22 ของจำนวนจำเลยทั้งหมด³ อีกทั้งสถิติการกลับมากกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวยังคงเป็นจำนวนตัวเลขที่สูงโดยไม่มีแนวโน้มว่าจะลดจำนวนลงแต่อย่างใด ซึ่งแสดงตามตารางอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวตามช่วงปีงบประมาณ⁴ ดังตารางต่อไปนี้

อัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในช่วงปีงบประมาณ

ปล่อยตัวในช่วงปีงบประมาณ (Starting point)	จำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว (คน)	มีเลขบัตรประชาชน (คน)	จำนวนผู้ต้องขังที่กลับมากกระทำผิดซ้ำภายใน 1 ปี	ร้อยละ	จำนวนผู้ต้องขังที่กลับมากกระทำผิดซ้ำภายใน 2 ปี	ร้อยละ	จำนวนผู้ต้องขังที่กลับมากกระทำผิดซ้ำภายใน 3 ปี	ร้อยละ
2556	79,062	39,420	6,319	16.03	10,460	26.53	13,586	34.46
2557	109,840	74,635	10,599	14.2	17,932	24.03	24,098	32.29
2558	142,154	101,694	14,555	14.31	25,773	25.34	35,028	34.44
2559	147,030	123,295	17,688	14.35	31,987	25.94	43,317	35.13
2560	135,844	117,469	17,443	14.85	31,107	26.48	40,664	34.62
2561	110,334	97,875	15,252	15.58	26,290	26.86	33,898	34.63
2562	160,494	145,324	21,192	14.58	35,856	24.67	46,000*	31.65*
2563	156,733	145,266	18,946	13.04	32,707*	22.52*	35,411**	24.38**
2564	195,896	184,863	20,938*	11.33*	26,863**	14.53**	-	-
2565	113,291	102,924	5,521**	5.36**	-	-	-	-

หมายเหตุ ข้อมูลการกระทำผิดสามารถคำนวณได้เฉพาะผู้ต้องขังรายที่มีบัตรประชาชน

ข้อมูล ณ 22/06/2565

* ข้อมูลนี้ ยังคำนวณได้ไม่ครบถ้วนเนื่องจากยังไม่ครบเวลาติดตามพฤติกรรม (follow-up period)

** ข้อมูลนี้ ยังคำนวณได้ไม่ครบถ้วนเนื่องจากจำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวยังไม่ครบทั้งปีงบประมาณ และยังไม่ครบเวลาติดตามพฤติกรรม (follow-up period)

ตารางที่ 1.1 ตารางอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวตามช่วงปีงบประมาณ

ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้น ส่วนหนึ่งมีที่มาจากกรณีที่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักไม่มีทางออกให้กับคดีบางประเภทในขั้นตอนก่อนการฟ้องคดี กล่าวคือ ชั้นพนักงานอัยการ ซึ่งหากพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 ในผลท้ายที่สุด พนักงานอัยการมีอำนาจในการทำคำสั่งฟ้องหรือคำสั่งไม่ฟ้อง โดยคำสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม นั้น เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งในการแสวงหาความจริงในคดี อันจะนำไปสู่การทำคำสั่งฟ้องคดีหรือคำสั่งไม่ฟ้องคดีเท่านั้น เมื่อพนักงานอัยการพิจารณาเห็นว่าจำเลยน่าจะกระทำความผิดจริงตามสำนวนคดี ก็จะเป็นเหตุให้พนักงานอัยการจำต้องมีคำสั่งฟ้อง แม้ว่าเมื่อพิจารณาจากพฤติการณ์ในสำนวนคดีและพฤติการณ์ต่าง ๆ ประกอบกันแล้ว เห็นว่าผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่สมควรที่ต้องถูกดำเนินคดี แต่หากจะมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีก็อาจจะไม่เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่คู่ความในคดี

² สำนักงานศาลยุติธรรม. (2563). *หนังสือรายงานสถิติคดีศาลยุติธรรม ประจำปี พ.ศ. 2563*. กรุงเทพฯ:

สำนักงานศาลยุติธรรม. หน้า 21.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 30.

⁴ กรมราชทัณฑ์. (2565). *อัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวตามช่วงปีงบประมาณ*.

(ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.correct.go.th/recstats/#>. [2565, 25 มิถุนายน].

ทั้งสองฝ่ายได้ อีกทั้งไม่มีมาตรการใดที่จะส่งผลร้ายแก่ผู้ต้องหาเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าผู้ต้องหาคนดังกล่าวจะไม่กลับมาก่อทำความผิดซ้ำอีก ทำให้คำสั่งฟ้องคดีและคำสั่งไม่ฟ้องคดีนั้นไม่เพียงพอต่อการอำนวยความสะดวกให้แก่สังคม ด้วยเหตุดังกล่าว จึงควรที่จะมีทางเลือกอื่นใดที่ให้ผู้ต้องหามีโอกาสแสดงความรับผิดชอบในการกระทำของตน และสามารถตกลงกับผู้เสียหาย อันเป็นการเบี่ยงเบนคดีไม่ให้เข้าสู่ศาล ได้ตั้งแต่กระบวนการยุติธรรมในชั้นของพนักงานอัยการ โดยที่ผู้ต้องหา ยังคงได้รับผลร้ายอยู่ แต่มีความร้ายแรงน้อยกว่าโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 ทั้ง 5 สถาน ซึ่งทางเลือกดังกล่าวอาจเรียกว่า กระบวนการเบี่ยงเบนคดีในชั้นก่อนฟ้อง (Pre-trial diversion) แต่เนื่องจากในประเทศไทยในปัจจุบันยังคงไม่มีกฎหมายใดบัญญัติไว้อย่างชัดเจนให้สามารถกระทำได้ เป็นเหตุให้ปริมาณคดีที่มีคำสั่งฟ้องคดีและขึ้นสู่ศาลเป็นจำนวนมาก ทำให้การอำนวยความสะดวกแก่ผู้เสียหายไม่อาจจะกระทำได้รวดเร็ว เนื่องจากปัญหาการดำเนินกระบวนการยุติธรรมในคดีอาญาอาจต้องรอนจนเสร็จสิ้นกระบวนการเสียก่อน ผู้เสียหายจึงได้รับการชดเชยหรือเยียวยาตามคำพิพากษาของศาล ซึ่งเป็นภาระที่ผู้เสียหายต้องแบกรับตลอดระยะเวลาของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา อีกทั้งบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมก็ไม่อาจทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพเนื่องจากภาระงานที่เกิดขึ้นนั้นเกินกว่าจำนวนบุคลากร อันส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมโดยรวมในที่สุด และหากพิจารณาถึงฝ่ายผู้กระทำความผิดหรือจำเลยที่ถูกลงโทษ ในบางครั้งนั้นทำให้เกิดโทษกับจำเลยผู้กระทำความผิดมากกว่ากรณีจำเลยที่จะต้องลงโทษ ซึ่งจะเป็จุดเริ่มต้นของการตีตราตามทฤษฎีตราบาป (Labeling theory) ทำให้ผู้ที่ก้าวพลาดต้องแบกรับภาระจากการลงโทษทางอาญาต่อไปในอนาคต ซึ่งนำมาสู่ปัญหาการกลับเข้าสู่สังคมของผู้ต้องขังในเรือนจำ และเมื่อมีการลงโทษจำคุกมากขึ้น จึงนำพาปัญหาดังกล่าวไปสู่ส่วนของราชทัณฑ์ ซึ่งเมื่อนักโทษมีจำนวนมากเกินกว่าที่เรือนจำจะสามารถรองรับได้ เกิดเป็นปัญหานักโทษล้นเรือนจำ (Overcrowded prison) ซึ่งเป็นปัญหามาอย่างยาวนาน ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของนักโทษในเรือนจำ อีกทั้งส่งผลต่อการบริหารจัดการเรือนจำอีกด้วย ทำให้กรมราชทัณฑ์ต้องใช้มาตรการพักโทษ ลดวันต้องโทษ และปล่อยตัวนักโทษ เพื่อแก้ปัญหา นักโทษล้นเรือนจำให้มีพื้นที่สำหรับการรองรับนักโทษใหม่ที่จะเข้าสู่เรือนจำ ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของเรือนจำในการฟื้นฟูนักโทษให้สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติในสังคม

เมื่อกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักเพียงอย่างเดียวไม่อาจแก้ไขปัญหาการอำนวยความสะดวกทางอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดแนวคิดในการเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมกระแสหลัก หรือที่เราเรียกกันว่า Diversion ซึ่งเป็นแนวคิดในการลดการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักและใช้กระบวนการทางเลือกอื่น เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะคดี

อันหลากหลายที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่ายและแก้ปัญหาของการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักที่อาจส่งผลกระทบต่อตัวผู้กระทำความผิดในระยะยาวจนถึงตลอดชีวิตของเขา ซึ่งมาตรการชะลอการฟ้องก็เป็นมาตรการทางเลือกที่สร้างโอกาสให้แก่ผู้กระทำความผิดในการกลับตนเป็นคนดี และเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหามีโอกาสแสดงความรับผิดชอบในการบรรเทาผลร้ายอันเป็นการชดเชยเยียวยาตามสมควรในโอกาสแรก ทำให้ผู้เสียหายถูกชดเชยได้อย่างทันทั่วถึง โดยไม่ต้องรอนกระทั้งศาลพิจารณาพิพากษาเหมือนดังเช่นกระบวนการยุติธรรมกระแสหลัก อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้เสียหาย อันนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างคู่กรณี โดยเป็นบทบาทของพนักงานอัยการในการดำเนินการกระบวนการที่จะนำไปสู่การใช้ดุลพินิจออกคำสั่งชะลอการฟ้อง ภายใต้หลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีองค์กรตุลาการหรือศาลเป็นผู้ตรวจสอบคำสั่งชะลอการฟ้องของพนักงานอัยการ

เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2559 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติ มาตรการแทนการฟ้องในคดีอาญา พ.ศ. ... ซึ่งเสนอโดยกระทรวงยุติธรรม โดยมีเนื้อหาอันเป็นใจความสำคัญของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวในเรื่องของการไกล่เกลี่ยในชั้นพนักงานสอบสวน และการชะลอการฟ้องในชั้นพนักงานอัยการ แต่อย่างไรก็ตามร่างพระราชบัญญัติในส่วนของมาตรการชะลอการฟ้องดังกล่าว ก็ไม่ได้ถูกตราเป็นขึ้นเป็นกฎหมายด้วยข้อกังวลเกี่ยวกับเรื่องการตรวจสอบคำสั่งชะลอการฟ้อง เนื่องจากไม่มีมาตรการตรวจสอบจากองค์กรภายนอก แต่เป็นอำนาจของอัยการสูงสุดในการตรวจสอบภายในองค์กรอัยการเอง ทำให้ในขณะนี้ประเทศไทย จึงยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการชะลอการฟ้องที่จะนำมาปรับใช้แก่คดีโดยทั่วไป แต่ปัจจุบันได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติชะลอการฟ้อง พ.ศ. โดยคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ (กพยช.) ซึ่งอยู่ในระหว่างการเปิดรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน⁵

ร่างพระราชบัญญัติชะลอการฟ้อง พ.ศ. ให้นิยาม “การชะลอการฟ้อง” ไว้ว่า การที่พนักงานอัยการพิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นควรสั่งฟ้องคดี แต่มีเหตุที่จะไม่ออกคำสั่งฟ้องคดี โดยอาจกำหนดเงื่อนไขและระยะเวลาการคุมความประพฤติหรือเงื่อนไขอื่นให้ผู้ต้องหาปฏิบัติเพื่อระงับคดีอาญา ซึ่งการที่จะมีคำสั่งชะลอการฟ้องได้ ต้องเข้าหลักเกณฑ์ทั่วไป คือ คดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว คดีความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือได้พ้นโทษมาแล้วเกินห้าปี และผู้ต้องหาไม่เคยได้รับการรอกการลงโทษหรือรอกการกำหนดโทษมาก่อน เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท

⁵ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 77 วรรคสอง.

หรือความผิดพลาดโทษ หรือพ้นระยะเวลาการลงโทษ หรือรอการกำหนดโทษมาแล้วเกินห้าปี อีกทั้งผู้ต้องหาต้องรับว่าได้กระทำการตามข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาและยินยอมให้มีการชะลอการฟ้อง รวมถึงในคดีที่ผู้เสียหายมีอำนาจฟ้องคดีอาญาต้องได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายให้มีการชะลอการฟ้องด้วย เว้นแต่เป็นกรณีที่ไม่ปรากฏผู้เสียหายซึ่งหากพนักงานอัยการพิจารณาแล้ว เห็นว่าการชะลอการฟ้องเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องหา ผู้เสียหาย และสังคม ให้พนักงานอัยการมีคำสั่งชะลอการฟ้องและให้รายงานให้ศาลทราบเพื่อตรวจสอบการชะลอการฟ้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการยุติธรรมที่แม้ร่างพระราชบัญญัติชะลอการฟ้อง พ.ศ. จะกำหนดให้การชะลอการฟ้องเป็นอำนาจของพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งชะลอการฟ้องคดีหากเป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติไว้ อีกทั้งสามารถกำหนดเงื่อนไขและระยะเวลาที่อาจสั่งให้ผู้ต้องหาปฏิบัติตามได้ ประกอบกับมีการตรวจสอบการชะลอการฟ้องโดยศาล แต่ผู้วิจัยกลับมีข้อสังเกตเกี่ยวกับความชัดเจนในเรื่องของหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และการตรวจสอบดังกล่าว ดังต่อไปนี้

เรื่องความชัดเจนของหลักเกณฑ์การชะลอการฟ้องที่ให้พนักงานอัยการพิจารณาจากประโยชน์ต่อผู้ต้องหา ผู้เสียหาย และสังคม ซึ่งมีขอบเขตที่กว้างเป็นอย่างมาก ทำให้การใช้ดุลพินิจอาจไม่เป็นไปในทางเดียวกัน เนื่องจากยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจนเพื่อเป็นกรอบในการใช้ดุลพินิจให้แก่พนักงานอัยการในการพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ทำให้อาจนำมาสู่ปัญหาในเรื่องมาตรฐานในการออกคำสั่งชะลอการฟ้องคดีอาญา อันอาจจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมในที่สุด

เรื่องความชัดเจนของเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานอัยการอาจสั่งให้ผู้ต้องหาปฏิบัติ ปรากฏถึงการร่างถ้อยคำในทำนองที่ว่า เงื่อนไขอื่น ๆ ตามพนักงานอัยการที่เห็นสมควร ซึ่งให้อำนาจดุลพินิจแก่พนักงานอัยการในการกำหนดเงื่อนไขอื่นใดที่ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมาย อันมีลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขตามอำเภอใจมากกว่าที่จะเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

เรื่องความชัดเจนของการตรวจสอบการชะลอการฟ้องของพนักงานอัยการ โดยศาลในเรื่องที่ว่าศาลจะต้องดำเนินการตรวจสอบการชะลอการฟ้องของพนักงานอัยการถึงเพียงใด ตัวอย่างเช่น การตรวจสอบทั้งเรื่องความชอบด้วยกฎหมายและดุลพินิจในการชะลอการฟ้องของพนักงานอัยการ หรือการตรวจสอบเรื่องความชอบด้วยกฎหมายหรือดุลพินิจเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้น

ดังนั้น จากข้อสังเกตข้างต้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษา ค้นคว้า และวิจัย เพื่อให้ได้เป็นข้อเสนอแนะถึงแนวทางที่เหมาะสมในการนำมาตรการชะลอการฟ้องมาปรับใช้ในประเทศไทย เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาประวัติ ความเป็นมา แนวคิดทฤษฎีของการชะลอการฟ้องในคดีอาญา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของพนักงานอัยการในการชะลอการฟ้องคดีอาญาของประเทศไทยกับต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการชะลอการฟ้องในคดีอาญาของพนักงานอัยการ
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางมาตรการชะลอฟ้องที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

มาตรการชะลอการฟ้องในคดีอาญาสามารถนำมาใช้กับคดีอาญาในประเทศไทยที่มีลักษณะของการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงซึ่งผู้ต้องหาอาจกลับตนเป็นคนดีได้ อันเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหามีโอกาสแสดงความรับผิดชอบในการบรรเทาผลร้าย และผู้เสียหายสามารถได้รับการชดเชยเยียวยาตามสมควรตั้งแต่ในโอกาสแรก ซึ่งเป็นบทบาทของพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งชะลอการฟ้อง ภายใต้กฎหมายที่มีความชัดเจนถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการชะลอการฟ้อง โดยมีศาลเป็นผู้ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่ก้าวล่วงดุลพินิจของพนักงานอัยการในการออกคำสั่งชะลอการฟ้อง ซึ่งจะนำไปตามหลักความอิสระของพนักงานอัยการที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

มุ่งเน้นการศึกษามาตรการชะลอฟ้อง และบทบาทของพนักงานอัยการในการใช้มาตรการชะลอฟ้องเป็นหลัก โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างบทบัญญัติกฎหมายประเทศไทยกับบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศ และวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมของมาตรการชะลอฟ้องในประเทศไทย

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าจากตำรา บทความ เอกสารการวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ตำบทยกกฎหมายของประเทศไทย และต่างประเทศ

ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษาค้นคว้า เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลเป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการชะลอการฟ้องในคดีอาญาของพนักงานอัยการ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงประวัติ ความเป็นมา แนวคิดทฤษฎีของการชะลอการฟ้องในคดีอาญา
2. เพื่อทราบถึงบทบาทของพนักงานอัยการในการชะลอการฟ้องคดีอาญาของประเทศไทย เปรียบเทียบกับต่างประเทศ
3. เพื่อทราบถึงปัญหาการชะลอการฟ้องในคดีอาญาของพนักงานอัยการ
4. เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะแนวทางมาตรการชะลอการฟ้องที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย